Denna Skrifbok tillhör mig
gebrunna, Petronella, Olsson

Vad Lugen icke kunde gifva
Det ger din nåd o kära gud
Den ger mig Lust till dina bud
Den ger mig kraft att hålig blifva
Den varkar hos mig andens sinn
Och döder köttet mer och mer
O Leitt den bo i hjertat inn
att döer i allt din villja Ker

a b c d e f g h i j k l m
n o p q r s t u v w x y z &

3.

Gratulation på

Du som ankomst till verden
idag pryd med de mentåsa spada
berhag som efter hand utvecklingz
vunit allt sen du hanvit pesta
hvart hjarta me jufliga band.

Om kring din vagga små
Englar i dans skyndade hull
till den nyfoddas ans
glädjande sig öfver ditt möte
och i ditt skåte ingått den
god het som uttmär-ker d(ig).

En i din blick målar täckhetens
drag en af dig dygder och blyck-
samt behag en blommor strö upå
din bana later dig anna vad den

ädles förnöjelse gör.

Lick som då du i en moderlig
famn tryckt tes med ~~smeycken~~ smeck
och de omnåsle namn lick så
an huld het dig hägnar venskap
dig fägnar dyr bar är dagen för
stäcktinq och ven.

Minnen utaf glada stunder
tick när jag mitt namn innunder

ett vars af venskap jag dig sender
på detta lilla blad för nu och tvill
kommande stunder lef lycklig
och glad det önskar jag.

önskas af

Återseendet!

1) I låga ryttartorpet
Vid höja hunneberg
där satt en ensam kvinna
likt snö var kindens färg
och tåren föll i linet
på vilket länge hon spann
och sorgsett uti spisen den
den råa veden brann.

2) Med förkle snippen kring
hon emot ögat tog
snart är det tio år sen,
min Olof från mig drog
uti den Polska färden
och ej ett enda ord
jag hört från honom sedan
visst ligger hann i jord.

3) Wisst är han från mig tagen
av kulor eller järn

och borta är min sällhet
min glädje och mitt värn
var natt i mina drömmar
han blodig för mig stod
och sedan dog den lille
då sjönk mig allt mitt mod.

4) Att sitta övergiven
är ut och in som jag
det är ett långsamt öde
av ödets grymma slag
jag redan är förgråten
och sjunken är min kraft
och liten är den glädje
som jag av livet haft.

5) Dock höll mig hoppet uppe
i flere vintrar än
jag trodde att jag skulle
få återse min vän
det talades om segrar
som tappre kungen vann

och friden skall väl komma
jag tänkte så ibland.

6) Men friden kom dock aldrig
ej hälsning eller bud
kan hända att han lever
men har glömt mig o Gud
den tanke är mig bitter,
och outhärdelig
om bergen vill rasa
och falla över mig.

7) Så kvad den arma Elin
en kulen vinterkväll.
och såg förfärad kring sig
i sitt dystra fjäll
då hördes steg därute
hon knappt sig reda kan
förrän in i stugan trädde
en ståtlig riddersman.

8) God afton, så han talte
god afton och Guds frid

jag kommit har från skogen
utur min rätta led.
jag krattat har min blodsvåre
i lönner mig väl hus
och låter mig få vila
allt intill dagens ljus

9) Förfärad Elin hörde
den granne ryttarns ord
och jag en ensamskvinna
som sitter här på jord
har ingenting att bjuda
en så förnämlig gäst,
behöves icke heller
blott foder till min häst

10 Jag foder har tillräckligt
sen vargen tog min ko,
en sådan ståtlig herre
om ont jag ej kan tro
jag därför eder bjuder
ers nåd att sitta ned

men jag går ut en vänning
och efter hästen ser

11) Sitt kvar min goda gumma
det har jag redan gjort
förutan lov en krigsman
får för sig på var ort
i kommer då från kriget
brast Elin häftigt ut
det gör jag raka vägen
nu är det äntligt slut

12) Om nått annat lät oss tala
på kriget är jag nått
här är så nätt och trevligt
och allt på bästa sätt.
och själv i unga åren
mig synes att ni är.
hur kommer det sig då
att i ensam sitter här.

13 Det är vår Herres vilja
och lag och icke min

jag svårt har blivit prövad
och sorgset är mitt sinn
min man drog uti kriget
och säkert är han död
ty jag ej hört det minsta
från honom i min nöd.

14) Man bör ej tro det värsta
var riddermannens svar
och om han än har fallit
så finns ju många kvar
en kvinna som en krigsman
sig tagit blir förled
bör då på andra giftet
sig göra klokt beredd.

15 För Guds skull kära herre
ack tala icke så
med Ola dölde jag troget
igenom livet gå
om sin egen troheet
mig Ola mot mig bröt

7.

så vill jag dö o Herre
här rösten Elin bröt.

16 Gråt ej sad riddermannen
med en förändrad ton
var Tjämpe har berättat
vid liljehögs skvadron
som ryttare benämnades
han även ledes lod
den ryttaren vill jag minnas
han var en man med mod

17) På mina knän jag beder
välsignan åt ers nåd
vet ni om honom mera,
ja visst ett toppert dåd
som uti sverges häfder
kan hända får ett rum
han räddade sin konung
i träffningen vid Stom.

18 Jag detta själv har anat
jag vet att det är så

en blick syns därvid lysa
ur Elins ögon blå
ja har han räddat kungen
för mig ej höves gråt
han dog oss båda trogen
min Ola mig förlåt

19 Det gör han av allt hjärta
sad riddersmannen bold
och stött den häpna kvinna
in till sitt bröst av stål
du är en härlig kvinna
och åt mig alltför god
fast av din Ola blivit
ryttmäster Silverlod.

~~Slut~~

Slut på fin-visan är mine.

En Visa,

om

Melodi: Det var en gång uti en vång

En sorglig händelse som timmade när banan byggdes
den 4 Juni 1885 i Grevie

1) En vacker yngling arbetat har
Wid Skånes bana i två år,
Nu är han död, nu är han borta,
Men flickan nu i sorgen står.

2) Den stackars flickan, som vännen mist,
Hon vandrar nu med sorg och brist,
Han gick från henne han var så glad
Ett ömt farväl med henne bad.

3) Och ingen av dem tänkte då
Att de ej mera kunde få
Varandras ljufva blickar se,
För döden var nu fått bredvid.

4) En Junidag den fjärde var
Då solen sken så skön och klar
Han tänkte ej på någon död.
Han arbeta för ett dagligt bröd.

I år vi säga åttisem.
Då flickan mistat har sin vän,
När sorgen tar för henne slut.
Det ingen har rätt annan blott vår Gud.

6) Jag vill nu säga hur det gick,
Vår ynglingen han döden fick
Han längtade till vännen sin
Den som han fäst vid hjärtat in

7) Han sade till kamraten så:
Med första tåg kom låt oss gå,
Han tänkte ej på något slut,
Men livet gick för honom ut

8) Han skulle då på tåget gå,
Men kom så åt aldrig tåruppå,
Så föll hästi hastigt där omkull.
Och över honom gick tre hjul

9) Det var ju svårt, han krossad blev,
På spåren låg han död och blek
Men kanske han till Herren gick
Och där sin brudgumskladnad fick.

10) Ja gossens namn var Södergren,
Som nu fick krossadt sina ben
Han kommen är från Ryssby socken,
Han vilar nu i Grevie by.

11) Den arma flickan, som budet fick,
Hon ensam uti natten gick
Och tänkte på sin hulde vän,
Som kommer aldrig mer igen.

12) Ja, flickans namn jag nämna vill,
Det hör Oliva Schlöter till,
Som sorgen nu så gränslöst bär.
Blott för den vän hon hade kär.

13) Och flickan som här ensam går,
På graven fäller mången tår,
Hon önskar sig till himlen in
Att där få möta vännen sin.

14) Men skulle det nu hända så
Att hon med sorg till döden går
Hon önskas en förvarad själ
Och byudes nu ett ömt farväl.

15). Jag beder den som visan ser,
I nåd ej hålla den för spe,
Den är blott skriven för sorgens skull,
Allt om den vän som var så huld.

Wolkoff och Greta.

Melodi. "Alpens ros"

1) Så skön som våren fanns en stockholmstärna
En bild av glädje skönhet och behag,
På henne sågo herrarna så gärna,
Ty skönare blev flickan dag för dag. –

2) En Amors pilar hade räkat miste
På denna fångst och detta sköna barn,
Och det var det som ryssen Wolkoff visste,
Som flickan snärjde i sitt usla garn. –

3) I början Greta tyckte nog om ryssen
Och Wolkoff var ju övermåttan kär,
Och sen det givist allra första kyssen,
Då ansåg han sig nyförlovad här. –

4) Så ej med Greta – som med kärlek lekte
Och ej förstod vad kärlek knappast var,

Naturligtvis hon ~~[illegible]~~ Wolkoff ofta smekte
Så att han kärleken på allvar tar.-

5) Två år har paret redan känt varandra
På sistone blev Greta mera kall,
Ej nu som förr de såg så ofta vandra,
Hon svartsjuk blev och det blev Gretas fall.

6) Och ryssen blev nu mer och mer betagen
Han ville promt med Greta gifta sig
Nu fann han att han blivit rent bedragen
Ty såhan hade tänkt sin framtids stig.

7) Och Greta ville nu undvika faran,
Om Wolkoffs kärlek var ej mera fal.
Men detta blev att råka rätt i snaran,
Ty Wolkoff han blev mer och mer brutal.

8) Men så en dag så utbröt raseriet,
Då Greta viste honom sitt förakt,

Han fann om inte hela fieriet,
Nu måste flickan vara på sin vakt

9) En kväll så skôt han henne uti parken
En fasans syn som ej förglömmas kan
Där hon låg död uppå den gröna marken
Han kysste offret och i hast försvann

10) Han tog en båt och gav sig ut natten
Och färden ställdes över Kalmarsund
Och sedan han passerat detta vatten,
I skogens skydd försvann om en sekund.

11) Och Wolkoff jagades i skogens gömma
Han var nog ganska svår att träffa på
Men som han proviant har råkat glömma
Så måste han bli fast till sist ändå.

12) Till Öland rodde han en afton över.
Två timmar stod han invid Gretas bår,
Och stunna här han icke mer behöver

Han sörjande nu ner till stranden går

13) Och så i båt igen han ställer färden,
Snart är han inne uti samma skog
I skog och mark och vida åkergärden
Han jagas som ett djur så det förtlog.

14) Uti ett rågfält gripes mördarn sedan,
Två kulor har han i sitt ena ben,
Nu sitter han i cellen allaredan,
Han förde nog av händelsen på men.-

15) Ännu ett ord till varje vacker färna,
Lek ej med kärlek detta är mitt råd,
Då kan ni vara ensam lika gärna
Än falla offer för så grymma dåd.-

16) Nu slutas sången och hav den i minne
Och glöm ej Wolkoffadramats sista akt.
Det väcker känslor i det veka sinnet
Att flickan ej är mera på sin vakt.

L. Fredrik Ågren.

Guldgrävaren!

Melodi: Smålänningen

1) En fattig jemtländing från Sverige jag for,
Från hemmet och fösa,
Till vestern att ösa
Gulddollars så många i påse så stor.
Jag lemnade bröder
Samt systrar och möder.
Guldlandet i vestern jag jemt för mig såg
Dit längtade ständigt min lust och min håg

2) Jag framkom till landet och började på.
~~Att räkna dollarsmängden att söka,~~
~~Att kåsan förråda,~~
Men fann snart att dollars å svåra att få.
Hur snöpligt bedragen
Jag fann mig den dagen,
Jag började gräva med hacken i hand
Och stötte på stenar, men guld icke fann.

3) Och sämre det synes bli för var dag;
Med kassan det lider,
Som tiden den skrider,
Förhoppning på bättre belöning blir svag.
Arbetaren klagar
För hungrande magar,
Och arbet' ej gives ej arbete fås;
Ej mycket mer tål man förrän man förgås.

4) Jag tillhör en skara som saknar snart (allt)
Men ännu jag koppas
Att lyckan skall knoppas.
Jag låtsar det regnar och tår saken kall
Min pipa jag stoppar,
Sen pennan jag doppar
Och skriver och sjunger och håller mig glad
Nog många är sorgsna ända i vår stad.

5) Men tron mig på orden det händer ibland,
Kär kvällen sig sänker

Med saknad jag tänker
Tillbaka till Sverige, det härliga land
Ditt tanken sig drager
Fast soppan var mager
Och brödet var förfruset bland Jämtlands fjäll,
Det fanns dock bid' morgon och middag och kväll.

B-e

Mina gamla Kåser.

1. Hvad är det nu för tjäser,
Man hittat på igen?
Jag för ej ett par kåser,
Förrin lumpesamlaren
Har fått det sista paret,
Och jag ett kort i hand
Och färna i sin barhet
Syns utom sulans rand.

2. Trots så de uppenbara,
Och tala ~~tydligt~~ tjuvspråk.
Man måste sig förklara
Och ha ett rysligt bråk,
Om man av nya strumpor
Vill hava sig ett par.
Och inte gå i lumpor
Med tån och hälen bar.

3. Sin själ man måste pranta,
Sin heder likaså,
Och springa kring och fjanta
Och ha ett fasligt sjå
Uppge om man är fôdder
På denna usla jord
Att folk ell' utav slôdder —
Allt uppå hedors ord.

4 Man får ej en fôrfota
Sitt gamla hâseskaft
Och icke hälen bota
På sockarne, man haft
För hasegarnet tryter,
I varje stad och ort
Och man mot lagen bryter
Om det fås utan kort

5 Barfotad får man stiga
I ödmjuk bön och ton
Och bygga sig och niga

I nför en kommission
Som oförskämdt skall titta
In på vår bara kropp
Om den kan något hitta
Som vårt år taga opp...

6.

6 Mot mina gamla hâser
Jag ville nya ha —
Man svarte: "Bara sjâser!
De gamla âr ju bra.
Gör sockarna till skafter
Och skaften na till sock,
Så få de nya hâsper
Och âro goda nock!"

7 "Tack, snälla kommissionen
För edert goda råd!"
Jag sade, blyg i tonen,
Och gick att köpa tråd
Och forna mina strumpor,

Så de blef a la mode
Med hål på hål och lappjor
En praktisk, nu metod

Calle Z.

Walsa

Kärlekens makt.

Det var en gång så sagan var
och solen sken så klar.—
Och blodet brann och han var kär
och hon blott sjutton år.—
Det var en gång så sagans gång
allt vad en saga kan bli.—
Det var en gång då dagen lång,
jublande mumlade vi.

(Refräng:)
Det var en vårens kväll,
kvällen i vackra maj.—
Minns du hur björken den doftade vår.—
Winden den smekte ditt lockiga hår.—
Och blommor som jag bröt,—
till kransen som du knöt.—
Vår lyckans krans i den skymmande kväll.—
Kärlekens kväll i maj.

16.

(1 v.) Han var en ung och käck student.-
Knappt fyllda nitton år.-
Hon var en tös som aldrig känt
kärlekens ljuva vår.-
En aftonstund i grönan lund
möttes de första gång,
hand i hand i lyckoland
sjungo de kärlekens sång.

(Refräng) Det var i vårens kväll o. s. v

(3 v.) Men ung blir gammal åren gå
även rosor dö.-
Och höstens mörker falla på.
och det blir is och snö.-
De unga tu gamla nu
vänta på slutet en gång.-
Men ibland hand i hand
minnas de kärlekens sång

(Refräng) Det var i vårens kväll, o. s. v.

Sommartrall.

Hamborgarvisa

(1 v.) Nu e' de sommar nu e' de sol-
Nu e' de blommor å blader-
Så granner lyser varenda kjol-
Och tös och gosse e' så glader-
Nu får man glömma all sorg å nö.-
Nu får man springa och skratta-
Nu får man träffa sin lilla mö-
Nu får man dansa hela natta-
Hejsan jag e' så innerligt gla-
så att jag skulle kunna springa åstad-
å kyssa ljugo töser å ra-
utan att hämta andan.

(2 v.) När spelman kommer och polka går.-
Då blir det fart uti bena.-
Och pulsen brinner och hjärtat slår,
så gryvligt, ljuvligt vill jag mena.-
Då får man känna vad livet är.-

I bland flickor och blommor.-
Då kän man känna att man är kär.-
Då kon man känna det är sommar -
Hejsan, jag e' så innerligt kär -
säg tösen får jag ta dej så här.-
Långt in i skogen jag det nu bär -
Där bara månen ser oss.

3v. När allt är stilla och allt är tyst.-
Och skogen blommor de sova.-
Min flickas läppar som jag nyss kyst.
Vad ho nä vål att de lova -
Jag säger ej vad de lova mej.-
Men fråga månen som lyser.-
Han ser allt men han skvallrar ej.-
Han bara ler i mjugg och myser.
Hejsan, jag är så innerligt trött -
Sen ska vi sova, sova så sött -
Månnen den lyser, lyser så rött
Allt uti sommarnatten.-

Slut

18.

Magnarpsvisan.

1v När spelmanskommer då blir det frejd -
Då börjar dansen på backen.-
Då blicka alla mot himlens höjd -
Då kresa alla uppå nacken -
Skeppsredarns pojk or dansa så lätt
Bengtsson och Svensson -
Allt uti deras fotspår.

2v Var onsdag kväll kommer murarns John -
Med bäljaspelet i handen -
Han börjar då med en glader ton.-
På gröningen där invid stranden -
Där kommer kvinns från Wejby också -
Där kommer Klara J och Astrid K. -
Kalle och Svante Nilsson gunå.-
de stå och se uppå.-

3v Welin han dansar med vida skor -

Och knodden finnes där även –
Där går det undan de må ni tro –
där snyter man sig uti nåven –
Ollessa tofflor stampa med klam –
här ska dansas hambo, ta den omigen –
Dansa och stampa gosse med klam.
dansa med sin lilla vän.

9 v Men alla morror i Magnarpsby –
De stå och se på deras söner –
Dom säga usch och fvi och fy –
för alla bedgastabåner –
Men gossarna de ta andra maner –
Här ska dansas hambo efter hanklaver –

Ingeborg!

One step

1 v Ingeborg har ni väl sett
elegant och smått kokett,
alltid chick i blankskinnskor,
utan far och utan mor;
Ingeborg är så fin och rar
så jag tror varenda kar
säkert de få hjärtesorg,
se'n de ha sett min Ingeborg.

Refr.: Ingeborg, se hur hon för sig,
se hur hon gör sig, så chick och elegant.
Ingeborg på promenaden, en kväll i staden.

2 v Nu Ingeborg är sjutton år
i knoppningstiden nu hon står
hon svärmar smått för äventyr
är som en ungmö litet yr.

Ingeborg på en maserad.
var en kväll i full parad,
hon gjorde strax vid sin entré
med sina ben en fin succés.

Refr.: Ingeborg, se hur hon för sig etc.

3vs Men så en kväll det hände sej
hon gick på promenad med mej
och alla herrar var vi gick
gav henne en förstulen blick,
sitt strumpeband hon tappade
men även de hon klarade.
Hon kilar in i närmsta port
och lyfter kåkt — så är det gjort

Refr.: Ingeborg, se hur hon för sig etc.

4vs Vid Mölle Ingeborg och Löj,
jag henne där i somras såg

med badkostym utav trikå
hon härlig vis att se uppå.
Bekantskap gjordes i en fart.
Nu blir hon direktörsfru snart
visst om en månad eller så
— det kom ju litet hastigt på.

Refr.: Ingeborg, se hur hon för sig
se hur hon för sig, så chick och elegant.
Ingeborg på promenaden, en kväll i staden,
hon är charmant.



Nya Arholma Valsen!

1v. Nordanvinden vården,
Gusa stjärnor tänden
Hör uppå legenden,
om Arholma ö.
Vindens sakta susning
vågen går i krusning
väntar dagen Gusning
vid Arholma ö.
Tusende stormar på brusande hav,
störtat de bräckliga båtar i kvav.
ropen har hörts över vaggande grav
kring Arholma ö.

2 vers. Ödets nornor spinnen
Sagofulla minnen
Wemodfulla sinnen.
om Arholma ö.

För i tidens gryning
nordanvinden dyning
Lakta fordonsflygning
vid Arholma ö.
Då sjöng musiken en ann melodi,
Sjöjungfruns klagan o havsfrallets skri
Striden om människo anden däri
vid Arholma ö.

3 vers Mången natt vid stranden
Syntes människoanden
vinkande med handen
mot Arholma ö.
Då fick människoanden,
högre maktens manning.
Fyren fick sin dansing.
På Arholma ö.
Den har den sörjande anden fått
Wågorna söka vid stranden sitt bo
Sjömännen sjunga om kärlek o ro
på Arholma ö.

21.

4 Tack för norrlandsbruset
Tack för granskogsbruset
Tack för blänkfyrsljuset
på Arholma ö
Tack för gång i skogen
Tack för dans å Logen
Tack för sången kvar om Arholma ö.

Blomsterflickan I

(1u) "Köp blommer Köp blommer
den rosen så röd
snart är den vissnad
snart är den död."
en gång i ungdommen
var jag som den
sjutton år gammal
fann jag min vän
"Köp blomma o s v.

2) Vi svävade samman
i ungdommen år
Jag brud skulle bliva
så snart det blev vår
då svek han sitt löfte
fast trogen jag var
Förlovad jag stod

med ett barn utan far.
Köp blommor o. s. v.

3) Ensam jag satt där
med gossen så kär
i kammarn på vinden
med himlen så när
han blev sjuk
ja vakade ömt
han var mitt allt
mitt kärleksbarn.
Köp blommor o. s. v.

4 Maskinen ja frampa
båd dag och natt
nu måste jag mista
min dyraste skatt
en morgon vår herre
mitt barn lades på bår
det var nog det värsta

jag fällde många tår.
Köp blommor o. s. v.

5) Men nu är jag gammal
och håret är gråtT
med usla få krafter
har jag dig smått
händerna darra
jag är ett
o. vad jag längtar
efter mitt barn. Köp blommor o. s. v.

6) Snart klockorna ringa
till himlen mig in
då först blir ro i mitt uppfyllda sin,
till vila i graven
man lägger sig ner
slått ingen mig saknar
jag har ingen vän
Köp blommor o. s. v.

Fiskareflickan på Bohuslån

1) På Bohuslåns kuster bland skären de grå,
där ser man en grav med ett ankar uppå.
Den saknar all klädsel av kransar och band,
dess prydnad består utav vågskum och sand.

2) Men sagan om den som i graven är gömd
av fiskarbefolkningen aldrig är glömd.
Men om tiden då icke mitt minne förstört,
så vill jag berätta om den som jag hört.

3) Bland åldriga granar som växte på strand,
där ser man en fiskareflicka ibland,
Hon satt där så ensam med hand under kind
och lyssnade tankfullt på susande vind.

4) Hon suckade ofta hur smärtsamt det är,
att sova och skiljs från den vän man har kär,
Jag svara mig bölja från blånande hav,
var finnes min älskling eller är han i grav.

5) Eller har han mig svikit och tagit en ann,
O min Gud give den tanke kan ej vara sann.
Han lova mig trohet innan han for bort,
och lova mig vara tillbaks innan kort.

6) Med sorg uti hågen i längtan jag går,
mitt sällskap är vågen som skummande slår.
Bland silkesklädda granar och mörkgråa skär,
de åro de enda som mig hålla kär.

7) Hav tack för den vänskap ni visat mig har,
nu avsked från världen för evigt jag tar.
Min grav skall jag bädda i vågornas vall,
bland sjöfåg och snäckros så vila jag skall.

8) Så löser hon sakta sitt böljande hår,
och sedan hon neder till strandbrädden går.
Där viskar hon sakta sin älskades namn,
och sjunker så ner uti böljornas vall.

24.

9) Sen kom där en sjöman från glänsande hav,
lät resa ett ankar uppå hennes grav.
Och där i en inskrivt uthuggende ord,
här vilar den vän som jag älskat på jord.

10) Men kattegatt bölgor de rytende slår,
mot foten av graven från år och till år.
Men sagan om den som i graven är gömd
av fiskarbefolkningen icke är glömd.

Honnålue.

Ome steg

1) Jag har farit runt i världen
men alldra sista färden
till Honnålue vid havaja strand.
Men alldri nänsin jä glömmer
båd natt och dag jag drömmer
om honnålue där en dag jag gick i land.

Refr. I Honnålue går man kläder som en sule
med ring i näsan på Zule vis, Zule vis Zule vis
Och förresten av kostymen
går man kläder i kostymen
följ mig till honnålue
där e paradis.

2) Ni ska tro jag mig skötte, når en liten
dam mig mötte,
så svakt som natten men med en
min så kåck.

Under palmer o bananer
lärde jag mig nya vanor
Vad skall man där med
hanske frack schanpung glace.
Refr. Y Yonnåluc och.

3) Där på stranden av Hawaje
står en palm fin o graja
min grav skall bäddas
en gång jag dör.
Når i himmelen jag kräder.
med sidenvida klädder.
En säng till Banjo sjung orångbars kör
Refr. Y Yonnåluc o. s. v.
Slut.

Den farliga Månen.

vals

1:o Dagen igenom ger solen akt
på alla små flickors intriger.
Men uti månen i all dess prakt
har man en underlig trolldom lagt
flickorna böra allt va på sin vakt
när den på himelen stiger.
Då man i natten får månen se
vet man ej vad som kan ske.
Man blir så lätt bedragen på
flickans konvenas
Den säga nej om dagen
men ja i månens glans.

2:o Om du mig möter en solskensdag
djupt in i grönskanden skogen.
Och bjöd mig blommor av tusen slag
jämte vår vårds alla små behag
skulle jag dock inte känna mig sväg

Ty jag blott solen är frogen.
När den är borta och mörket rår
då vet man ej hur det ~~kan~~ går.
– Man blir så lätt bedragen av
flickans konvinaus
de säga nej om dagen
men ja i månens glans.

8 Men om du väljer en månljus natt
när stjärnorna lysa o blänka.
Då skall du säkert finna att
det går så lätt att få nej fatt.
Jag dina kyssar besvarar glatt
Gud vet vad månen skall tänka
Vår jag så underligt blyg i sinn
viskar till dig "Ja är din".
– Man blir så lätt bedragen
av flickans konvinaus.
De säga nej om dagen
men ja i månens glans.

Luffare visan

1 Nu skall jag ut på luffen
skall du gå med min vän
Men när jag kommer åter
vet Gud i himelen
Ja längre uppåt norden
jag mig utsträcka vill
därför bjuder jag eder mitt farväl.

2 Ja fordom var att luffa
jag trodde ~~det~~ var synd.
Men nu ~~har~~ fått andra tankar
o vilket härligt fynd
Nu känner jag förvisso
att luffa det är bra
något arbete vill jag inte ha

3 Tre månader jag knogat
vid karpers stora bruk

jag längtar därifrån
för det svider i min buk
jag längtar ut till bönderna
för att få tigga mat!
Till att arbeta är jag alltför lat.

4 Ja här man börjat luffa
så får man hålla på
Ej någon större sällhet
på jorden du kan få
I himmelen där får man
ett paradis till slut
när som bönderna de skola kastas ut

5 Så när män äntligen kommer
till en bondegård så stor
så kommer där omkring man
båd gammal ond och god
Och bonden säjr till pigorna
gå mjolka mina kor

medan jag giver luffarn ett par skor

6 Inte roligt är det
när man på vägen går
Och ser hur bonden plöjer
och sedan hur han sår
jag lade mig i skuggan
där solen brände varm
Och jag slumrade ty jag var så harm

Slutskriven i Helsingborg
den 3/12 1922 av

13 Person
Liv Skv K 5
Helsingborg

28.

Livet vid K. 5.

I. En visa om K 5 jag dikta nu vill
Turalderi turaldera
Men var skall jag börja och sluta mig till
Turalderi turaldera.
Kar dag skall vi börja när klockan är fem
och så hålla på till det blåser appel.

II. När vi stigit upp och kar bäddat vår säng
Så får vi marschera till stallet med kläm
Vi gnugga ur ögonen sömn som kar flytt
Och börja att rykta och borsta på nytt.

III. Ja sill och potatis vi får mest var dag
Så man kan då aldrig nej aldrig va gla
Till frukost vi får ju förstås lite bröd
men vad som oss fattas det är lite smör

IV. Och sedan när vi fått vår mat må ni tro
att magen den inte kan komma till ro
Den mat som vi får räcker ju inte till
vår mage den tål nog en ränson till

V. Mer så kar vi markis där vi kan få mat
Och kaffe och te å så fin choklad.
Det kostar ju plantes och sant vill där till
när leva man skall uppa kronans fetsill.

VI. Men kvinnor det finnes tyvärr ej att se
På markis där kar vi nog ett par titt
Men gamla Amanda vad duger kon till
kon står där och räknar men räknar mest fel.

VII. I gymnastiksalen där kar vi ju dans
Där man kan få steppa och ta sig en vals
Sen följer man fjällan hem till hennes port
om man sig förtjänt av den åran kar gjort

VIII På sjukhuset har vi ju Cronvall som säger till.
När vi skall på operationsbordet in
Om vi har mistat ett ben eller arm
så gå vi till honom och får ett förband

IX Ja nu får jag sluta min visa i kväll
turalderi turaldera
För nu ser jag maten på salsbordet ställs
tjo falleri hurra
Men skall jag dikta ett par verser till
för nu är ju denna timma förspild
Turalderi Hurra.
Slutskriven den 4/3 1923 av
73/1 Person.

30.

Hjärtan som mötas

I Vi möttes en vår bland grönskande snår
Och häggarnas doftande hängen
Jag lyfte min hatt hon nickade glatt
med ögonen fulla av skratt
hon lyste av ungdomlig charm
med knoppande barm och rodnande kinden
tillsammans vi vandrade sen
i kvällssolens sken, på blommande ren
till jag frågade lycklig och varm
för jag lov att erbjuda min arm

Refr. Då log hon mot mig första gången
i kärlekens band blev jag fången
osalig berusning i vårkvällens tjusning
hon blev mig så kär
förtrollad hon viskar de orden
om lyvaste lycka på jorden
om sällhet vi drömde

och allting vi glömde
till sist helt i en kyss.

II En midsommar natt med klingande skratt
och fiolernas snyftande låtar
i skymningens glans vi gingo till dans
på ängen där majstången fanns
Med ögon som lekte och glad
och läpparna drog
och lockade små
som rodnande fullmogna bär
hon mötte mig där, du är mig så kär,
jag bekände med skälvande röst
och hon tryckte mig lätt mot sitt bröst.

Refr: Berusad av dansen och sången.

III För höstvindens fläkt föll blommornas dräkt
och singlade gyllene slingar
och blommorna dog, nattfrosten slog

och fåglarna tystna i skog
vi möttes ej mera till lek
och kyssar och smek
i skymmande dungar
ty sommarens saga förblött
de rosor de strött har vissnat och dött
över bygden låg höstkvällen blå
när vi skiljas för alltid vi två.

Refr: Då log hon mot mig sista gången
ej mera hennes makt höll mig fången
i vårens berusning i sommarens lusning
hon var mig så kär
nu slocknad vår lycka är vorden
ty falsk är vår lycka på jorden
den sällhet man känner
när pulsarna brinnar
är kort liksom en kyss-

Slut.

31.

Det gjorde Mamma når Mamma var flicka

Jag kan väl ej annat än klaga och ropa
som äger en mamma så sträng
var morgon, när kl. är sju skall jag sopa
och sen skall jag bädda min säng
och sen får jag gå där så ensam och nicka
Men mamma det gjorde när mamma var flicka

Men jag är ju redan en fjorton års flicka
som känner, förnimmer och hör
och därtill jag äger ett älskande hjärta
som klappa jag vet väl vem för
Men jag är förbjuden på gossar att blicka
fast det gjorde Mamma när mamma var flicka

Jag sjöng på en visa om kärlek och svika
en gång när jag satt i en vrå
om kärlek, min flicka hörs mamma predika
är något de ej bör förstå

på kärlekens väg är så lätt att sig vricka
Men mamma hon gick den när mamma var flicka

I kväll skall jag träffa min Kalle på isen
det är mitt fasta beslut
och mamma skall ej få ett nyss om kurtisen
ty då får Karl Göransson slut
vi går uppå vägen dit ingen kan blicka
ty det gjorde mamma när mamma var flicka

När Gjugo jag fyllt får i frihet jag vandra
Fru Göransson heter jag då
ett hus skall vi ha som är högre än andra
och mitt i en stad skall det stå
och vi skola ha både jungfru och amma
ty det hade mamma när mamma blev mamma

Skånska Walsen

Solen står högt över Skåneslätt
i skördetid den bränner hett
och fälten de lysa som gult metall
bak huggen gute vall
Och vårling klockans serenad
kallar efter dagens id
till möe mad å goer mad
å maden uti rättan tid

Folket går sjungande hem till sitt
och pågarna helt fordomsfritt
di väljer bland gråbborna utan prást
den tös di likar bäst
I Skåneland, jag kan slå vad
växer mången skön sylfid
bland möe mad å goer mad
å maden uti rättan tid

Jöns går med lien på axeln slängd
och Bengtas hand om halsen hängd
Den vägen de gå är så ljuvligt bred
och solen den går ned
Och hon är ung och han är glad
snart dom glömt bäd världens strid
å möe mad och goer mad
å maden uti rättan tid

Nu har dom gift sig trots bostadsbrist
dom måste visst som fack för sist
om skåningen blott har en förstukvist
så är han optimist
Man tar det lungt i högsta grad
barnen växa upp i frid
av möe mad och goer mad
å maden uti rättan tid.

Grevie den 29/2 1924.
Harry Persson

Bondetågsvisan. 1914

Och bonden Nyberg han såg en syn
en härlig syn från högo skyn
Han såg att Sverige var sänkt i dyn
och att försvaret var dåligt
Och han tillika i synen såg
ett hejsjudundrande bondetåg
som välvde fram likt en störtsjövåg
och styrde kosan till kungen

Och Nyberg ringde till Sven Hedin
på sin maskin till Sven Hedin
som hörde på och gav upp ett grin
så att det knaka i käften
Och Sven tog pennan och genast skrev
till Sveriges bönder ett ståtligt brev
Han skrev och skrev och i skallen en rev
för att få upprepet stiligt.

Han skrev du högreste bondestam
stig nu fram stig genast fram
för att utplåna vår stora skam
vi har i här och i flotta
Du ädle bonde vad must och märg
du store jätte som trotsar berg
stig fram och visa att du är arg
och fast besluten att handla

De orden huvud på spiken slog
på huvud slog så spiken drog
Och bonden kastar bjd harv och plog
ty nu var fara å färde
Han sa till gumman för sjäva hin
tag genast hit med mitt reseskrin
Jag har fått brev ifrån Sven Hedin
att jag skall komma på fläcken

Och bönder fägade till station
en hel skvadron

och där var bönder och fattighjon
ty halva resan var gratis
Det var en syn för vår Gud att se
en massa bönder och torpare
och skräddare och skomakare
tillsammans trettiotusen

Vad sedan hände det vet ni väl
varenda själ
att bonden han blev sin egen träl
det var ju målet för resan
Men Stockholmsbonden han tänkte han
nog var jag du men det kvittar fan
nu går jag ut för att se på stan
nu går jag ut på galejan

Och stegen ställdes till Royal
ty där var bal på Royal
och Stockholmsbonden är inte skal
när han är ute på viften

Han har en plånbok av kalvaskinn
som är så packad och rund och blind
ro hit med Con. öl och vin
ägg och fläskpannekaka.

Och glädje flickor i fjorgotal i fjogatal
ja i hundratal
de gick att posta vid Royal
för att en bonde ja hanka
Och nu kom bonden i sakta takt
han blev ett offer för kvinnans makt
ty han blev tjusad av hennes prakt
och börja genast att fjansa

Men snart kom tiden att fara hem
att fara hem till bondens hem
det börja värka i varje lem
och benen höll på att svikta
Men Stockholms bonden han tänkte han
nog var här livat i denna stan

men dock jag längtar till gödselstan
för att ricktigt känna mej hemma

Snart alla bönder på tåget satt
med blick så matt och stukad hatt
och hela Stockholm brast ut i skratt
ett skratt som skar genom själen
När tåget brusar där bort på sin
då hörs från djupet av Sven Hedin
Sjö farvät med dig bondkanin
jag drog dig grundligt vid näsan

Slut.